

CARMEN VOINEA-RĂDUCANU

Visătorii nu mor niciodată

EDITURA FOR YOU
București, 2016

Argument

*M*ă tem să scriu. Nu mereu, dar se întâmplă în majoritatea momentelor când îmi propun să fac asta, la gândul că apoi, cândva, frumos încolonate, cuvintele mele or să meargă și să se aștearnă lin în paginile tipărite ale unei reviste. Ori, posibil, adevăratul motiv pentru care mă tem să scriu e ca nu cumva să-mi descătușez zăgazurile ce-mi încorsetează până la sufocare trăirile, amintirile, poveștile. De parcă, odată deschisă, acea cutie a Pandorei ar rămâne mai apoi goală, seacă, fără niciun sâmbure roditor pentru viitor, fără nici măcar o unică nădăjduire care să plutească, asemenea unui abur, în urma tuturor întâmplărilor ce m-au adus până aici: în mine însămi. Sau poate mi-e teamă că n-aș avea niciun mesaj de transmis celor de pe marginea Golgotei pe care mi-am purtat crucea. Ori mă tem de parcă m-aș fi supărat atât de amarnic pe semenii mei, încât doresc ca nicio frământare intimă de-a mea și niciun gând curat de-al meu să nu se răzlețească înspre ei.

Au poate pentru că-mi imaginez cum dau buzna în afara mea toate cele tăcute, toate cele ferecate, toate cele neuitate și cum rămân eu în urma lor singură, pribeagă fără busolă, fără orizonturi, visătoare fără colțul meu de Cer înstelat, fără firele acelea nevăzute ce mă țin captivă într-o lume egoistă a mea și numai a mea – căci se întâmplă atunci să văd chiar și în vis cum renunț la o patrie unică, desăvârșită, și-o dau de-a

azvârlita, în ciosvârte, ofrandă omenirii hulpave și nemilostive. Și mă trezesc apoi cu mâinile goale, așternute în poală cuminiți și cu palmele deschise în sus, semn că acolo era cândva o inimă așteptând să fie dăruită și acum nu mai este, pentru că s-a dus hoinară să sfideze cu fruntea ținând în sus neamul pământesc – oștire necruțătoare chiar și pentru spiritele trufașe și solitare. Și cum să umbli mai apoi așa, printre oameni, dezgolit niciun fel de membrană, de o adiere încaltea, nici măcar de cel mai fragil borangic, de o delicată pojghiță ocrotitoare.

Sigur că mă răzvrătesc încontinuu împotriva spaimei mele de a mă găsi pe mine însămi. Însă, latent, simt că ascund în adâncuri o ființă supranaturală, puternică, un ostaș de neînvins în luptă dreaptă. Și atunci, din când în când, mă înarmez până-n dinți, îmi îmbrac armura strălucitoare, din alte vremuri, sorb dintr-o înghițitură o doză masivă de nepăsare – jucată, și nu simțită –, trag cu nesaț dintr-o narghilea aromatisată cu toate exemplele pozitive din jurul meu, mă energizez cu toate încurajările celor care mă prețuiesc cu sinceritate, mă înțepenesc pe picioarele mele puternice ce m-au dus înspre, dar m-au și adus din locuri de unde puțini scapă cu viață. Și mă aburc dârz, suflând greu, pe spinarea dorinței mele de a striga, fie și găngav la început, cine sunt, cum sunt. Și, mai ales, de ce sunt. Și pornesc astfel, timid la pașii dintâi, în luptă cinstită cu teama. Cu frica de a mă descoperi așa cum sunt, fără măști sociale, fără îndoieli copilărești, fără fericiri declamate artistic, fără bucurii, fără fală, fără dureri și suferințe ce se joacă voit și viclean de-a Creatorul în mine, urzindu-mă fals în ceva ce nu mi-a fost scris în cârticica firavă pe care mi-au venit-o la căpătâi cele trei zâne ale destinului atunci când mi-au privit somnul, încă senin, din a treia zi de după nașterea mea.

Uneori aflu în adâncurile-mi și un om cu o viață banală, cu prea multă bucurie în așteptare din urma unei secete lungi, dogoritoare și ce pare adesea a fi de neoprit după potopul ce

Visătorii nu mor niciodată

a ucis cam tot ceea ce n-a apucat un loc cât de mic în arca unui alt fel de Tată Noe. Dar au rămas la bord, har Domnului!, puii speranței, ai bucuriei, ai iubirii și ai fericirii molcome, înțelegătoare, sfioase, pline de compasiune și înțelepciune. Iar ființa neînsemnată, dar măreață din mine îi hrănește pe toți, mamă dăruită, cu duioasă dragoste, cu devotament fără țârmurare, cu încrederea că vor crește cândva mari și într-o zi mă vor lua de ambele mâini, privindu-mă cu sinceritate și drag de netăgăduit drept în ochi, dându-mi astfel în dar din nou viața cu noimă, fără nicio spaimă, atotcuprinzătoare, cu senin, împlinire și siguranță. Așa cum mi-a fost menită la Facere mie toată. Așa cum pe drept merit. Așa cum am visat-o în toate nopțile mele de reverie, dorindu-mi, numai pentru asta, să rămân să trăiesc etern într-un vis.

Și-atunci scriu. Din nou. Cu avânt, cu un soi de inconștientă sperată a fi vindecătoare, cu neastâmpăr și abnegație, cu freamăt și emoție. Deschid cu nerăbdare capacul laptopului meu iubit după ce-i mângâi iute, cu încredere și drag, capacul strălucitor. Apoi îmi trec palma și peste tastele negre, fine, curățându-le cumva de sarea ce ar fi putut lăsa oarece urme ale prăbușirii lacrimilor mele de odinioară, aspirând astfel, din nou, inconștient, prin palmă, în propriul meu trup, toate energiile negative ce s-ar fi putut abandona peste luciul lor din tristețile de altădată.

Vremea stiloului a apus. Și-a caietelor mele studentești, ordonate în ciuda spiritului meu răzvrătit, cu foi în pătrate mici sau linii paralele. Și-a bătrânei mele mașini de scris gri, grea, cu banda de cerneală periculos și ciudat aplecată înspre stânga, de parcă anii ei mulți i s-ar fi așezat apăsător într-o rână, nu se știe de ce, dar exact înspre partea inimii.

Computerul mi-a devenit confident, sfetnic de taină, camarad destoinic, tovarăș credincios. Toate comploturile îndreptate înspre teama de a scrie le plănuim împreună. Compunem

astfel simfonii strategice, închipuim opere și poeme tragice dedicate curajului de a-mi dezveli sufletul, ode pentru actele noastre conspirative demne de o celulă din vechea Rezistență franceză. Apoi, mereu împreună, acționăm: am învățat să interogăm dușmanca după ce o injectăm cu redutabilul ser al adevărului, știm cum să excelăm în a-i sabota acțiunile pline de perfidie, organizăm ambuscade minuțios elaborate pentru a o surprinde cu garda jos în clipele ei de slăbiciune; am căpătat abilitatea de a-i detona toate punțile pe care și le construiește pentru a supraviețui dorinței noastre de a o suprima cu orice preț. Iar noi, mereu împreună, am devenit mari maeștri ai evadărilor din toate închisorile de maximă siguranță clădite împrejurul nostru de către spaimile necruțătoare, cele de toate clipele: singurătatea, lacrima, ratarea, frica, indiferența, pierderea, furia, regretul, dezamăgirea, uitarea, durerea, umilința, supărarea, plictiseala, nepăsarea, tristețea, disperarea. Moartea.

Ne-am îndreptat toate luptele către atotputernica teamă de scris și mai ales către groaza de ceea ce știu că rânjește dinspre mine însămi către fiecare înfricoșare ce mă supune limitei mele, imaginare sau nu, exhibată cu ostentație. Către sentimentul cumplit că nu sunt nici cea mai bună, nici cea mai frumoasă, nici cea mai onestă, nici cea mai iubită, nici cea mai empatică, nici cea mai binevoitoare, nici măcar cea mai generoasă ființă. Și că, ierarhic, aș adăsta cu umilință într-un loc nedemn, adică pe acea treaptă inferioară a spiritualității mele. Da, din păcate una aflată în mod cert încă în fașă. Dar sunt unică. Chiar și în pofida totalei mele imperfecțiuni.

Nu, n-am încheiat nicio clipă răzmerița pornită împotriva spaimii de a scrie. Și-mi doresc să mă vindec și să mă arăt în cuvinte chiar și cu toate neajunsurile enumerate mai sus. Așa că ea continuă – când e o luptă de gherilă, când una demnă de serviciile secrete, când alta înduioșătoare ca a unui copil care se înfruntă pe el însuși, unic comandant a două trupe

Visătorii nu mor niciodată

de soldăței de plumb care se sfidează reciproc pe covorul dez-organizat din sufragerie.

Și nu mă opresc, îmi doresc să aud strigătul de disperare al fricii: „*Hannibal ante portas!*“, iar asta să rămână veșnic în istoria mea personală ca o invocare a victoriei.

Prietenul meu loial, computerul, așteaptă semnalul de gong al mângâierii mele dinaintea clicului declanșator al unei noi și pure pagini albe. E înarmat cu dragoste și înțelegere pentru fiecare bătălie pe care o am de purtat. Și-așteaptă și el frica, tâlhar periculos, să apară. S-o alungăm împreună, noi doi și încă un aliat tăcut și de stirpe rară, o crăiasă ca aceea din poveștile copilăriei: speranța. Să învingem teama împreună, umăr la umăr, cavalierește, în luptă dreaptă, fără să strecurăm niciun perfid cal troian în cetatea ei ce nu-și închină steagul!

Și voi reuși cândva, sunt sigură. Poate chiar de data asta. De vreme ce, căpetenie absolută a vieții mele fiind, tot ce-mi doresc e distincția supremă pentru mine: un zâmbet sau o lacrimă pe care să o culeagă dintre paginile tipărite și să mi-o atârne ceremonios la rever, de o panglică multicoloră, în loc de Colan ori Mare Cruce, măcar un singur cititor. Acesta e onorul la care râvnește mândria mea de învingător. Și astfel viața îmi va fi sens. Împlinire.

Autoarea

Cu vânt, înainte!

*A*m început să scriu această carte cu gândul că voi aduna în cuvinte toate melancoliile acelea cărora nu mai pot să le dau altă identitate, una din afara rândurilor așezate cuminiți, cu picioarele goale, în roua din iarba dimineților de vară.

Fiindcă melancoliile poveștilor mele sunt foarte ample. Uneori încerc să le cuprind cu brațele, poate din îmbrățișare vor ieși mai blajine, mai smerite, mai caline. Poate că măcar lor voi reuși să le ostoiesc la piept toate mahnirile. Ori, împresurate de-atâta tandrețe, își vor pierde încrederea în ele și se vor abandona definitiv în Iubire. Nu e ușor.

Iar ele, puzderii de fericiri de a fi tristă, adunate de prin toate cotloanele și firidele ființei mele, vor putea astfel să capete sens și viață. Și leac, mai ales leac.

Sigur, nu sunt scriitoare – nu că nu mi-aș dori să fiu! –, dar nu sunt, pur și simplu. Eu știu asta și țin neapărat să vă spun adevărul încă de la început, și nu neapărat dintr-o teamă de judecata-de-apoi venită dinspre voi, cititorii mei (deși ea există și e firească), ci din decență și dintr-un respect uriaș pe care-l port celor pe care îi consider a fi condeierii adevărați, cei care v-au făcut să visați, să sperați, să fiți mai buni, să așezați în rafturile bibliotecilor voastre cărțile lor. Dar știu în același timp că sunt, cu siguranță, o povestitoare. Poate chiar una cu

ceva har. Una pe care niște oameni de aceeași simțire cu ea s-ar opri să o asculte. Știu și că uneori s-ar putea să nu-mi iasă pe deplin exercițiul de a-mi așterne în scris poveștile sau cel al sincerității, dar nu dintr-o nedemnă dorință de a piti ceva în colțuri umbroase, ci mai mult dintr-o neștiință a mânuirii cuvântului aceluia care m-ar putea zidi întru renaștere. Și-atunci vă cer iertare. Îndurare. Pentru că și încercările nereușite sunt tot zbateri nemilostive, la fel ca împlinirile, cele ajunse la un liman fericit doar după ce-au năzuit întru desăvârșire în Purgatoriu.

Scriu pentru că mi-e bine în fața cuvintelor ca la ieșirea luminoasă din biserică într-o noapte de Înviere. Mi-e liniște. Mi-e pace, iar ea se așterne doar în urma pașilor lor. Pentru că mă doare lin, dar neostenit, așezarea slovelor întru desăvârșirea poveștilor, precum sufletul la drumul liniștit din noaptea de Paști printre crucile dintr-un cimitir unde odihnesc întru eternitate amintirile despre trupurile lumești ale sufletelor dragilor mei din Cer.

Vă las cu mine. Vă las în compania timidă a primului meu volum de autor-povestitor. Mi-a luat ceva timp să ajung până aici, dar acum a venit clipa să-mi spun cu bucurie că visul meu cuminte s-a împlinit, chiar dacă s-a așezat la o coadă nesfârșită până ca timpul lui să se întrupeze. Însă înainte de orice, citindu-mă, vă rog să țineți seama că nu mi-e teamă de trecut. Și nici vouă nu ar trebui să vă fie. Nu pentru că nu se mai poate întoarce, el nu a fost niciodată plecat de lângă mine. Și nici de lângă voi nu este. Nici de prezent sau de viitor, consecințe ale propriilor noastre alegeri, bune sau greșite – oricum, toate ne-au fost scrijelite în ADN. Ci pentru că cine am fost, cine suntem și cine vom rămâne nu ne poate lua nimeni, oricât de jos ne-ar împinge sau oricât de sus ne-ar visa. Destinul ne este amestecat cu sângele, s-a amalgamat insolit cu tristețea și fericirea și, ca la Facere, ne curg împreună toate, implacabil, prin vene.

Visătorii nu mor niciodată

Trecutul s-a reunit, după ce l-am nesocotit îndelung și dureros (cel puțin eu), cu prezentul și mai ales cu toate visurile mele despre viitor. Și nimeni nu a spus că va fi simplu. Dar va fi. Pentru că într-o zi o bucată de Cer s-a desprins din înalt și s-a prăbușit peste mine, revelându-mi Adevărul de dincolo de ceea ce știam că pot accepta: de dincolo de ușă. De dincolo de limită.

Iar azi, diminețile mele fericite arată toate la fel. Pentru că am avut de împlinit un vis, iar visul m-a purtat din cele mai neatinse punți ale cerului până în străfundurile infernului. M-am plimbat astfel prin Bine și Rău, prin a fi și a nu fi, prin lacrimă și fericire. Și-am ajuns la mine simplu, curat, natural: prin sinceritate și credință. Prin încredere și speranță. Prin bunăvoința Universului și prin bunătatea și exercițiile voastre de admirație necondiționată. Și-am știut că trebuie să vă mărturisesc și vouă ceea ce a fost esențial pentru mine: că visătorii nu mor niciodată. Și renasc întotdeauna din propria lor cenușă.

București, 14 martie 2016

Cuprins

<i>Prefață</i>	9
<i>Visători despre o visătoare</i>	13
<i>Argument</i>	17
Cu vânt, înainte!	23
Îmi învăț binele	26
Mulțumesc!	29
Călătoare prin mine însămi	33
Căutătorul de sine.....	35
Tâlharul	38
Când m-am întâlnit cu optimismul?	44
Ce e iubirea?.....	48
Cine mai are timp de drame?	51
Neîntoarcerea Fiului Risipitor.....	55
Nu despre timp	58
Mihaela	61
Irinei mele	67
Mărturisiri	71
Realitate sau visare?	74
Sfânta Nepăsare.....	78
Steaua ei norocoasă.....	83
Calea stelelor căzătoare.....	87
Tăcerea nopților albe.....	90

Tot eu.....	92
Un rebut uman.....	94
Când s-o-mpărțât norocu'.....	99
Cine și cui îi întoarce spatele?.....	102
Deschid ferestrele către Cer	106
Din nou despre Îngeri.....	111
Mieii lui Dumnezeu.....	114
Femeia uitată de Dumnezeu	118
„ <i>In aeternum damnatus est!</i> “	125
<i>Poker Face</i>	128
Lumea virtuală	131
Descântec	133
Dieta universală <i>alla</i> Șoarece (alimentație și sport).....	138
Dor.....	142
Zbor.....	144
Cea mai frumoasă privire	146
Visătorii nu mor niciodată	147

Oglinzi și umbre

Oglinzi și umbre.....	151
Autoportret	152
Joc de șah	154
Chemare	156
Compoziție sentimentală.....	157
Un alt fel de Eu	159
Faliment sentimental	161
Expert în viețile altora.....	163
Himere.....	165
Vieți în derivă.....	167
Păsări de pradă	169
Unde se duc visurile să moară?	171
Teoria cunoașterii	173
Iubirea nu mai locuiește aici	174

Unde se duce Iubirea când se duce?.....	177
Scrisoare Evei.....	180
Scrisoare de mulțumire	184
„ <i>Noli me tangere</i> “	186
Calea Rătăciților.....	189
Casa mea din cer	191
Ceea ce purtăm în inimile noastre	193
Celor vrednici de milă	197
Cu Iubire.....	203
Butaforie și durere	205
Dacă.....	209
De toamnă	210
Descântec de dragoste	212
Drumul către fericire	214
Drumuri printre voi	216
Femeile de care ne ferim	219
Fiecăruia ce i se cuvine (principiu moral).....	223
Fracturi biografice	225
Lecția despre singurătate	230
M-am părăsit, împotriva tuturor regulilor morale	234
Iubirile îngropate de vii nu mor niciodată.....	236
Oportunism și Înviere.....	238
Lecții	241
Zădărnici și trudă.....	246
Visătorul	248

Revista Tango – Marea Dragoste

Matematică în cuvinte	251
Prima zi de școală	254
Mara	259
Mărunt îndreptar despre visuri	263
Buddha, șarpele și crizantema	267
1 Aprilie	270

Munca l-a iubit pe prost	274
Vreau ceea ce mi se cuvine!	279
Matilda	284
Îngerii au reședința permanentă pe Pământ	290
Buricul Pământului.....	295
Portret	297
Când istoria e scrisă de învingători	300
Dansând pe sârmă	303
O poveste din vremea năpârcilor	306
Calea Orbilor	319
Fata care trăia în vis	322
Nemilostiva artă de a fi ingrat	325
Sufletul nepereche	341
Am fost cea mai frumoasă femeie din lume	345
Ce-i este iertării cu neputință?.....	350
Egoismul, suprema singurătate	353
Despre pasiune, fără năduf	356
Judecata de Apoi. Inculpată: Eva	360
Hazardul	363
Suntem Iubire	366
<i>My Bucket List</i>	369
<i>Postfață</i>	375